

רחל מרחלת על כל העולם

ברכה ואהבה בצידה

תאמינו לי, יש לי הרגשה שבקרוב מאד, יקחו הירושלמים מהתל-אביבים גם את כתר הבילויים, אחרי שהם הפכו רישית העיר הכי גדולה במדינה. עובדה, הם עושים הכל כדי לשחק אותה עד הסוף. הנה, הם הלכו ופתחו לפני שבוע מקום-

עורך שמיר ומודליסטית רשימה של עכורים

בילוי חדש, שכל מי שמכבד את עצמו כבר הפגין שם נוכחות, וזאת החצר הירושלמית, אומנם, את השם הם גנבו מהחצר ביפו, של בני אמרורסקי, אבל מתרחשים שם דברים לא פחות מרתקים, כמו למשל, סיפור מהחיים שקרה כבר

על השבוע הראשון של חנוכה המקום, זה התחיל בכך שהצייר-פסל עורך שמיר הוזמן לערוך שם את תערוכת-הבכורה. טוב, אז הוא ערך, כי הוא אף פעם לא מסרב להזמנות יפות. ואם הוא כבר במקום, אז בטח ובטח שהוא לא יסרב להזמנות יפות שהגיעו אליו מכמה חתיכות ירושלמיות יפות לא פחות.

עורך, הידוע בציווירי-עכורים שלו, בחן לו במשך כל הערב כמה עכורים, שהיו שייכים במיקרה לכמה חתיכות ידועות בעיר, ומן הן להון, הוא גם ערך לו, תוך כדי מהלך הערב, רשימה ארוכה של בנות ירושלמיות עכוריות המוכנות לדגמן לו, מי שלא הפריעה לו במלאכת איסוף הדוגמניות, היתה דווקא זו אשר שימשה אותו, בעבר הרחוק, בין השאר גם כמודל, ואשר הפכה לימים לאשת האמן, הלא היא אשתו הדוגמנית מאיריה.

מאיריה הבלונדית פשוט נעלמה לעורך מהעיינים, והבחור החל להיות מודאג. כי אחרי הכל, במצבים כאלה, שהרשימה כבר בכיסו, הוא בדד-רכלל מחפש את מאיריה. חיפש, חיפש, ולא מצא. אלא שעורך מאמין בפיתגס, "גזע ומצאת — תאמין". חיפש, עד שמצא אותה משוחחת בלהט עם גבר זר, ברור ששמיר המזוקן דרש מייד הסברים, ואישתו שופעת העדיים לא היססה להשיב לו מנהיגוניה. הוא אומנם יודע שהיא מורה במיקצועה, אבל אם הוא כבר גילה התעניינות באישי-שיחה, אז היא סיפרה לו קבל עם ועדה שגם היא בין המציירים, והנ"ל פשוט הסכים לשמש לה כמודל.

בקיצור, עם רשימת המודליסטיות ש- היתה לו ביד, שמיר לא יכול היה לומר בדיוק מה שרצה, אבל כמו שאני מכירה את הזוג הזה, עורך יחליט לתת למאיריה שלו השתלמות יסודית בציור, עוד לפני שהיא מתחילה לצייר לה מודלים להנאתה.

אדיפוס שמדיפוס

זה שהמציאות עולה על כל דמיון, זה בטח לא חדש עבורכם, ואם אתם עוד מצרפים לזה את הקיץ החם שעובר עלינו, אז אפשר לצפות לסיפורים מעניינים, כמו למשל הסיפור הבא.

ראשיתו, אישם בכרך התל-אביבי, בי היכרות שבין מנהל-חברה בכיר מאד וגרוש מאד עם כלכלנית נאה, שאף היא היתה גרושה. עד מהרה התגלה לשניים שיש להם כל-כך הרבה דברים משותפים. עד שהם גם החליטו שהם יכולים להיות בשותפות, וכמו כל גרוש וגרושה שמקבלים לים החלטות גורליות כאלה, הם התחתנו ועשו ניסיון נוסף. כנדוניה, הביא כל צד את צאצאו מגישוואיו הקודמים. התתן הביא בן, והכלה הביאה בת. וכך התנהלו להם תחיים באושר ושלוה. בוקר בוקר היו יוצאים בני-הזוג למקום-עבודתם המשותף, וערב-ערב בילו בשקט ובנעימים במעונם.

טוב, קרה לפעמים שהבעל עבד שעות נוספות וחזר מאוחר הביתה, אבל האשה קיבלה את זה בהבנה, כי אחרי הכל בעלת הוא מנהל בכיר, וזה לא הולך בריגול. היא לא טיפסה כזה שיחכה לו בבית עם סטופר ביד. זה ודאי גרם לה צער, אך כידוע — העסקים קודמים לתענוגות.

אז תרשו לי לחזור לנדוניה שהביא כל אחד מהם להתנונה. ובכן, הבן היה בצבא, והבת למדה באוניברסיטה. ואם אתם חושבים לרגע שלצעירים היו בעיות להסתגלות לקן החדש, אינכם אלא טועים. נהפוך הוא. המצב היה ממש אידילי. אלי, האב החדש דווקא מאד מצא חן בעיני הבת, ואילו הבן התחיל לגלות סממנים ברורים של תסביך אדיפוס.

הכל עוד יכול היה להמשך בכי-טוב, כשאדיפוס שלנו, יחד עם אביו, אהבים גורא את אמא. עד שציפור קטנה תחלה מציצת זמירות באוזניה של האם, בעיקר ביחס לשעות הנוספות שיושה בעלת. כי אשה מנוסה, נדמה היה לה שהציפור קצת מזויפת. עד שגברו חששותיה, והיא החלה לישן לבדוק את הנושא לגופו של עניין או לעניינו של גוף. נכנסה למכוניתה, והחליטה לנסוע אל הבת ולשוחח איתה כדבר אל בתה. אבל כשהגיעה אל דירת הסטודנטים של הקטנה, לא היה גבול להפתעתה, כשראתה את מכוניתה של בעלת

אני יודעת שאתם מרותקים למשמע עלילותיה של ביאטריס ("ברכה") שוורץ בארץ-הקודש. ובכן, הרי לפניכם הפרק האחרון, אבל לפני תקציר הפרקים הקודמים. ביאטריס הנ"ל עמדה להינשא לאיש- עסקים הולנדי, מיליונר, חכם וחתיך בשם

יום פדדמן טבעות יהלומים

חס בירושלים

מרב שבזמן האחרון עליו בירושלים, הם התחילו ממש להפריז. כן, כן, הירושלמים לא התביישו, וגילו את אונני ססגנו הנאמן של ראש העיר פדרי קולק, הלא הוא מירון בנבנישתי, עומד להתגרש מאשתו השנייה, ועוד כהנה וכהנה, מכל מיני סיבות הנובעות ממדיניות של מות העיר ואחרות תושביה.

אינני יודעת מה אתם חושבים על מירון, אבל אני דיכרתי אותו, ואני חייבת לומר לכם שהוא היה ממש מופתע לשמוע ש- השמועה הגיעה אליו.

"וזה הפעם הראשונה שאני שומע על זה", הוא אמר לי, וכראיית נתן לי מייד את אישח, שאמרה לי בפס מלא כי אין שחר לשמועה, וכי אני הראשונה שאומרת לה את זה.

אבל העיקר שהעם היושב בבירה יידע אל נכון שלמירון בכלל אין גירושין בראש. חס, חס היום.

מירון בנבנישתי הכחשות ורינונים

ביאטריס שוורץ ספרים וגרעינים

לא את יום שלה בהופעת-אורח? איזו הפתעה! יום בבדרו ובעצמו — פאקס מובן שבמצבים כאלה, ברכה לא חושבת פעמים. היא ישר זינקת עליו בחיבוקים וגישוקים, אמרה לו יפה תודה על כל ה- מתנות שהוא הביא לה, משהו כמו שתי טבעות-יהלומים גדולות וצמיד-זהב משופץ יהלומים, ועברה לגור איתו בחדרו שבמלון היסטון, כי הרי הוא בעלת-עלית.

למחרת הסכימה הקטנה להסתפר לכך בדרו, ולהסתרק בדיוק כמו שהוא אותה, והוא אהב את זה. הוא סינק אותה סטיל חו"ל, והודיע לה שהמכונית והמדיה-כלים והמיקסר והבית בכלל כבר מחכים לה בתל-אביב. אבל הוא מוכרח לנסוע. היא היתה המומה. הכיכוד זה, לנסוע כבר אחרי שבוע ולהשאיר אותה עם לב שבור?

היא לקחה את יום אל ידידה הטוב שמוליק יודוביץ, ושמוליק פתח לכבודו בקבוק שמפניה ודיבר ודיבר, אבל זה לא עזר. הוא היה מוכרח לנסוע, וברכך נשארה שוב לבדה ומאוהבת. ומי שלא ראה אותה בוכת ביום שיום נסע, לא ראה אותה מימיו.

כל מה ששמוליק לא אמר לה, לא עזר. היא פשוט נשברה מהעניין, והודיעה חגיגית שנמאסו עליה האנשים, למרות שלא רואים עליה. רק מדי פעם היא קופצת למסיבות כדי לפגוש קצת את החברה של פעם. כמו למשל, במסיבה שנערכה ביום השישי האחרון אצל הגייסאי יחי עמרני. שם היא הוכיחה לכולם מה שהיא טוענת תמיד: שאין לה אפילו עם מי להתחרות בלבוב. היא שוב הגיעה למסקנה שבארץ מוטב לה לשבת בבית עם המוקיון של היינריך בל, ולפצח גרעינים ולדבר עם יום בטל פון.

מי שמדאג מהעניין ביותר הוא ידיד-הוותיק שמוליק, אשר קנה לה במתנת חולצת טריקו עם הכתובת "אני ציניק" והייתם צריכים לראות איך ברכה והחולצת הצמודה הופכים אנשים ציניקים על הר מקום. ובבניין ציון תנוחומו.